

Pasaulio, tame tarpe ir Lietuvos, valdymo struktūra, metodai

Kas mus valdo ir kaip - kokiais metodais ir per ką?

Trumpai pasikartosiu apie tai, kas jau buvo rašyta apie valdžių pasidalijimą:

<http://www.sarmatas.lt/04/koncepcija-ideologija-ir-mes/>

Kaip jau buvo rašyta egzistuoja 5 valdžios struktūros, tai:

1. Konceptuali valdžia – savo prigimtimi autokratinė į kurią nepapulsi, kaip tautos išrinktasis. Ignoruoja „demokratines“ visuomenės procedūras, nematančias ir nenorinčias pripažinti jos autokratijos. Į ją papuolama tik turint pakankamai žinių ir pinigai tam neturi jokios reikšmės.
2. Ideologinė (politinė valdžia) – patraukliais masėms terminais išaiškina koncepciją
3. Įstatymų leidžiamoji valdžia – koncepcijos pagrindu kuria juridines normas
4. Vykdomoji valdžia – įgyvendina koncepciją struktūriniu ir nestruktūriniu valdymu
5. Kontroliuojančioji-teisminė valdžia - kontroliuoja „teisėtumo“ laikymąsi visuomenėje.

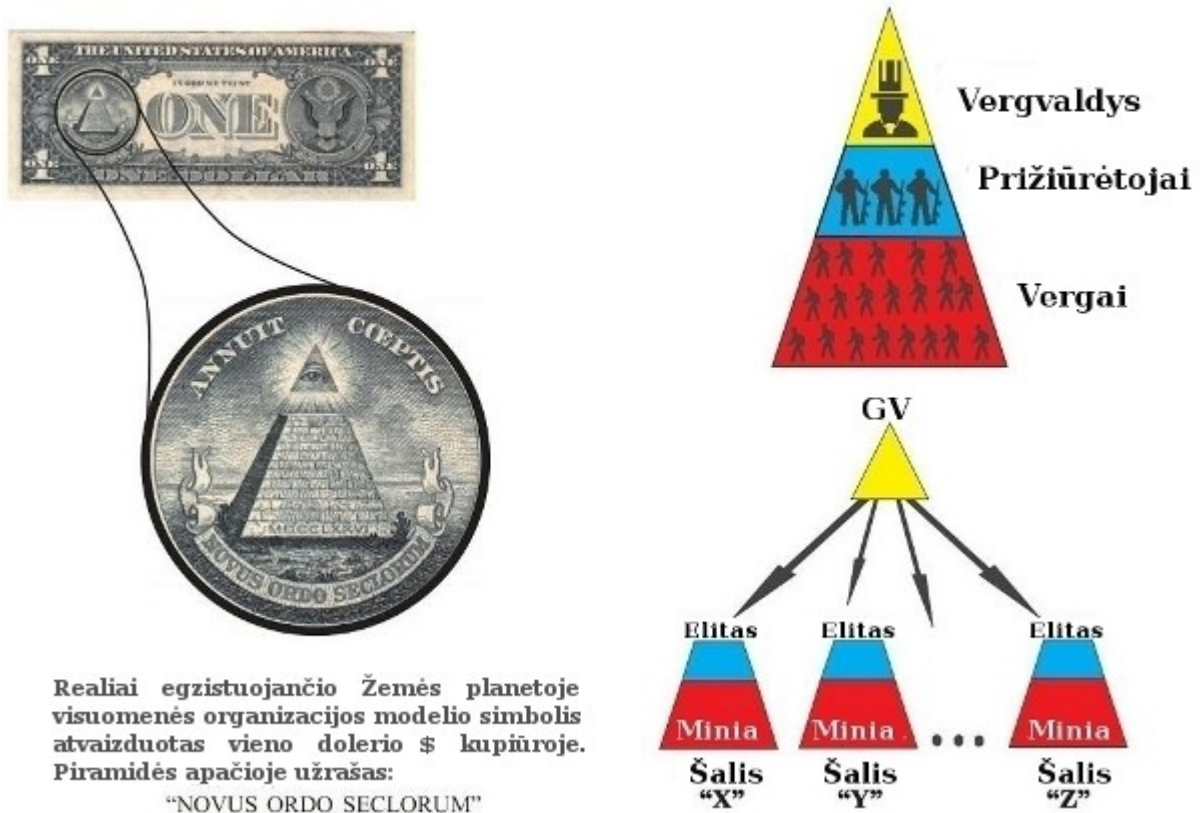

Kaip matome iš šios piramidės – konceptuali valdžia randasi pačioje viršūnėje ir tam, kad ten būti, ji turi visas žinias apie valdymą. Iš apibrėžimo „Aukščiausioji žynija“ galima suprasti, kad valdymas vyksta pasitelkus žinias.

Konceptuali valdžia atpažįsta faktorius, vienaip, ar kitaip įtakojančius visuomenę, formuoja tikslų vektorius atsižvelgiant į faktorius, bei formuoja valdymo koncepciją vystymosi tikslų pasiekimui.

Koncepcijos tėra tik dvi – siekianti darnos (dievo duota) ir egoistinė (svarbu aš, kiti lai sukasi, kaip išmano).

Šalių ir tautų valdymo schema Žemės planetoje

Ideologijų gali būti keletas ir paveikslėlyje aukščiau tai parodyta. Sakysim yra šalys X; Y; Z; Valdymas sukoncentruotas geltoname trikampyje pažymėtame GV (globalus valdymas). Iš ten nuleidžiama koncepcija, o ideologija tik atspindi ją įkūnydama koncepciją šiose šalyse. Ideologiją išaiškina „Elitas“ kuris ir vykdo valdymą tiesiogiai. Pavyzdžiui šalyje „X“ yra socializmas, „Y“ - kapitalizmas/krikščionybė, „Z“ - kapitalizmas/musulmonai. Visa tai permalama atsižvelgiant į vietos sąlygas, faktorius, kurie įtakoja visuomenę vienam, ar kitam veiksmui ir pateikiama tai pačiai visuomenei, jai priimtina forma.

Prie to prisideda žiniasklaida, televizija, spauda ir kitos informacijos priemonės. Štai taip vienos koncepcijos pagrindu gali būti sukurtos skirtingos ideologijos, maža to, net priešiška nusiteikusias viena kitos atžvilgiu. Pavyzdžiui kapitalizmas ir komunizmas/socializmas. Bet kuriuo atveju iš to priešiško laimi tik viršūnė, gerai įsisavinusi principą „Skaldyk ir valdyk“. Juk pagal šias ideologijas gerai gyvena tik nedidelė grupelė žmonių, todėl nežiūrint į tai, kad jos lyg ir prieštarauja viena kitai, tačiau visiškai neprieštarauja egoistinei koncepcijai. Ant vieno dolerio banknoto parodytas realus pasaulio visuomenės organizacijos modelio simbolis – piramidė ir akis, kur akis reiškia matymą-žinojimą. Būtent per žinias ir jų pateikimo sklaidą, bei metodus vyksta valdymas.

Šiuo metu gyvename pagal Biblijinę koncepciją – kapitalizmo/judaizmo/krikščionybės ideologiją. Senovės Romoje atsirado Biblijos aiškintojai, kurie puikiai išmanė savo darbą, nes beveik 1900 metų krikščionybės įtaka tik didėjo. Biblija turėtų būti, kaip ir dievo duotas kelias, bet deja, dievo ten tik tiek, kad galima būtų išaiškinti masėms, jog šis pasaulis laikinas, turime atkentėti, bet po mirties atgimsime ir gyvensime pagal nuopelnus, užgyventus šiame gyvenime. Šis gyvenimas tik laikinas kelias, kur „kas dievo dievui, kas ciesoriaus ciesoriui“, arba „kenčiančiam dangus“, o

kai kur ir dar geriau „*tu skolinsi visiems, bet nesiskolinsi pats*“

Štai šis paskutinis dievo leidimas „išrinktajai tautai“ ir privedė mus visus, t.y. Lietuvą, bei visą pasaulį prie dabartinės būklės. Įdomiausia tai, kad Kristus kadaise užpykdė žydus išvartydamas jų pinigų keitimo ir skolinimo staliukus, kuriuos anie buvo pasistatę tiesiog šventykloje. Tuo metu Kristus į tokį palūkanų verslą žiūrėjo griežtai neigiamai. Įdomu, kodėl parašius Bibliją šis požiūris pasikeitė?

Na, bet, kaip sakoma nežinomi viešpaties keliai, jam matyt geriau žinoti. Ne apie tai kalba, o būtent apie biblijinę tiesą, kad palūkanas imti moralu ir netgi sveikintina, juk atliekama paslauga, už kurią galima imti atlygį.

Paviršutiniškai žvelgiant viskas lyg ir gerai, bet giliau jau klampu, o būtent tai, kad nesant tam tikros ideologijos, niekas nesiskolins tokių pasitusių pinigų butui/namui/sklypui/ir t.t. Reiškia ir skolinimas ir skolinimasis pateikiami, kaip normalūs ir priimtini dalykai, be kurių tiesiog neįmanomas išgyvenimas šiandienėje visuomenėje.

Štai taip šią tiesą ir išaiškina ideologinė valdžia, o kadangi, skolinti gali toli gražu ne visi, o tik nedidelė išrinktųjų mažuma (nes vieni neturi ko skolinti - kitiems tas neleidžiama, sužlugdomi), likusiems belieka tik skolintis ir krauti kažkam dievo (ar Biblijos) pripažintas palūkanas (pelną).

Dabar jau galime atsakyti sau pagal kokią koncepciją gyvename, nes palūkanos gaunamos tada, kai individas, ar subjektas nori šiandien gauti tai, ko realiai dar neuždirbęs – tenka skolintis. Iš kur tas noras gauti šiandien tai, ko realiai gauti neturėtume – juk šiandien neturime tiek pinigų? - Vėlgi, žvilgtelėkime į antrą nuo viršaus skyrelį piramideje „Finansinė oligarchija“. Štai ši grupė stengiasi, kad jūs išleistumėte daugiau, nei galite uždirbti – jus tada lengviau valdyti. Finansiškai priklausomi individas/šalis/organizacija/partija/ir t.t. vykdo visus kreditoriaus nurodymus, juos galima tampyti už virvučių.

Per visus įmanomus kanalus jums aiškinama, kad labai normalu skolintis ir vėliau atiduoti, žinoma nepamirštant procentų už paslaugas. Skleidžiama vartotojiškos visuomenės ideologija. Ir vietoje to, kad žmogus jaustų saiką, skaitytųsi su savomis galimybėmis – jis stačia galva griūna į banko glėbį, pamiršdamas senolių išmintį, kad „skola ne rona – neužgyja“.

Toks vartojimas naudingas tik kontroliuojančioms finansinėms struktūroms, tai jų sritis ir jų tikslas – primesti mums tokį gyvenimo būdą, kuris leistų lengviau mus kontroliuoti. Tai nestruktūrinis valdymas, kai žmogus ką nors daro todėl, kad visi taip daro, ir daryti tai laikoma normaliu, priimtiniu reiškiniu. Paprastas pavyzdys mada – manau daugelis atsimenate, kad visai neseniai, o kai kur ir dabar, masiškai buvo/yra nešiojami skylėti džinsai. Tai laikoma gražiu rūbu, nors pasakykite sau atvirai, kada anksčiau skylėti drabužiai buvo laikomi gražiais? Tokie drabužiai buvo vadinami skudurais, kuo jie iš tiesų ir buvo, bet pasikeitus mados/ideologijos vėjams jie tapo priimtini ir net gražūs (nors tokiais niekada nebuvo). Šis tariamas grožis buvo įbruktas visuomenei, kaip šio laiko grožio etalonas, juk dar Hitlerio propagandos ministras Gebelsas yra pasakęs: „100 kartų pakartotas melas tampa tiesa“. Ir visuomenė „prarijo“ šį melą, ir skylėti džinsai tapo gražūs. Viskas labai paprasta, net primityvu, bet esant dabartinei ideologijai daugiau nieko ir nereikia. Pagrindinis vartotojiškos visuomenės variklis – noras patirti malonumą čia ir dabar, noras išsiskirti, ar drabužiais, ar mašina, ar poelgiais (pažiūrėkime į Gineso rekordų knygą), ar seksualine orientacija (homo paradai). Bet šis malonumas trumpalaikis.

Liūdniausia tai, kad tuose noruose nėra jokio turinio, jokios vertės. Jie užmaskuoja tikrąjį gyvenimo tikslą – laimę. Gyvenama pagal finansinės oligarchijos užduotus tikslus ir manoma, jog tai mūsų pačių pasirinktas kelias. Tai ne mūsų kelias.

Tai klystkėlis į kurį mus, aklus, įtraukė tie, kas mato ir žino gerai, bet sąmoningai daro taip, kaip naudinga tik jiems.

Kodėl didžioji dauguma žmonių negali suprasti, kad jais tiesiog naudojamosi, jie paprasčiausi tarnaitų, kurie pagal viską turėtų patys tarnauti žmonėms? Negi žmonės nemato, kad valdantieji-elitas, ar tie, kurie buvo valdžioje, niekada nesirūpino savo visuomene, šalimi? Kad visą tą laiką, visus 20 metų, stengėsi tik dėl savęs, savų privilegijų, stengėsi apsaugoti savo šiltą vietą valdžioje, kad tauta užsimančius juos pakeisti negalėtų to padaryti teisiniu keliu? Kodėl visuomenė turi kažkur kovoti už savo teises, kai tam yra paruošti įstatymai?

Visuomenė kaip organizacinis vienetas yra susiskirsčiusi į kelias hierarchines grupes, kiekviena iš kurių atlieka griežtai apibrėžtą funkciją:

1. Žyniai-dvasininkai – kuriantys dvasią-koncepciją, numatantys tolesnį vystymosi kelią. Prie jų taip pat priskiriami rašytojai, bei menininkai. Inteligentija.
2. Vyčiai – valstybinio mąstymo žmonės, veikiantys valstybės-visuomenės interesų rėmuose. Jų veikla – valstybės valdymas.
3. Verslininkai, prekybininkai – egoistinio mąstymo žmonės, kurių veikla nukreipta asmeninės gerovės kėlimui. Tinkami įstatymai padeda jų veiklą išlaikyti visuomenei ir jiems patiems priimtiniuose rėmuose. Taip vadinama vidurinė klasė.
4. Proletariatas – darbininkai, dirbantys, kad pragyventi, mažai besidomintys politika, menais, ar aukštesnėmis idėjomis. Dažniau pasitenkina lengvai prieinamomis pramogomis – televizijos šou, išgėrimai. Apsiriboja šeimos rato interesais.
5. Padugnės – girtuokliai, narkomanai, nusikaltėliai ir t.t. Ši grupė kinta. Į ją nukrentama iš aukštesnių grupių, arba iš jos pakylama į aukštesnes. Jos interesas - asmeniniai norai ir poreikiai – gyvenimas-egzistavimas savo malonumui.

Dabartinėje Lietuvoje iš valdžios eliminuoti vyčiai. Jų vietą užėmė verslininkų-prekybininkų klasė, kuri leidžia įstatymus atitinkančius jų siaurų egoistinių siekių interesus. Valstybės interesas jiems nesuprantamas, jei nuo to tiesiogiai nekyla jų pačių gerovė. Todėl dabar Lietuvoje viskas perkama ir viskas parduodama, net pati Lietuva ir jos žmonės (prisiminkime pensininkus, emigrantus, bedarbius, bei visus kitus, nuo kurių diriamas paskutinis kailis). Tai prekybininkų metodai – imti tiek, kiek galima paimti.

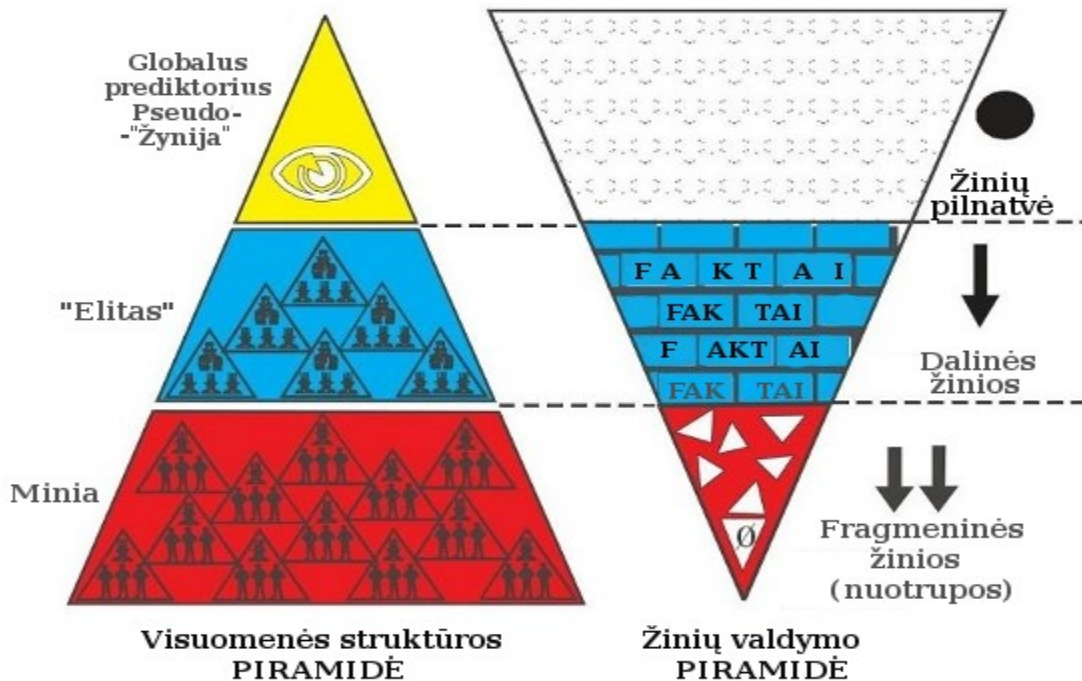
Lietuvos Žynių-dvasininkų nebeliko, jų funkcijas atlieka užsienio žyniai-dvasininkai, o fizinę jų vietą užėmė pseudo-elitas, grojantis į vieną dūdą su užsienio informacijos priemonėmis. Europos Sąjungos idėjų retransliatorius. Jų interesas apsiriboja savo rato privilegijų išsaugojimu, aukštesnės idėjos jiems nerūpi, nebent retkarčiais dėl įvaizdžio organizuoja labdaros akcijas.

Kas vyksta ir kodėl visuomenė nepasako garsaus UŽTEKS! - GANA! - Kodėl?

Todėl, kad naudojamas bestruktūrinis valdymas, kuris eliminuoja tokią galimybę, kuris apsaugo valdančiuosius nuo Tautos. Tai visuomenės skaldymo metodai, bei jos energijos išsklaidymas, po įvairias visuomenines organizacijas (kurių kiekviena kovoja už geresnę Lietuvą), seksualinių mažumų grupės (kurios irgi kovoja su visuomene? - už savas teises), moterų organizacijas (kovojančias už moterų teises, nors yra žmogaus teisės vienodos visiems), feminisčių organizacijas, na ir žinoma begalę partijų, judėjimų ir t.t.

Kaip manote, ką parodo šių judėjimų gausa Lietuvoje? - Ar tai, kad demokratija įsigali pilnu tempu, ar, kad visuomenė tapo labiau visuomeniška? Tai kodėl tada gyvename vis blogiau? Tokia masė žmonių užsiėmusių tuo, kad Lietuvoje gyventi būtų geriau, o naudos nulis. Kas gi vyksta iš tiesų? Žemiau lentelėje parodytas valdymo-žinių pasiskirstymo modelis.

Minios - „Elito“ visuomenės struktūra

	Visuomenės sluoksnis	Žinių tipas	Žinių apimtis	Žinių turinys
1	Žynija	Mozaika	Pilnos žinios (monopolija)	Metodologija faktologija
2	Elitas	Kaleidoskopas	Dalinės žinios (faktai)	Faktologija
3	Minia	SKYLĖS	Fragmeninės žinios	Tikslingas pilnų žinių apribojimas (neduodama)

O vyksta štai kas. Neįmanomas joks valdymas, jei valdomas subjektas turi žinių tiek pat, kaip ir tas, kuris nori valdyti. Reikia žinių kiekis turi būti ribojamas reikalingomis porcijomis, kad tas, kuris randasi žemesnėje socialinėje pakopoje žinotų tik tiek, kiek jam reikalinga, kad atlikti savo numatytas funkcijas visuomenėje.

Piramidėje parodyta, kaip paskirstomos žinios ir jų turinys.

Aukščiausia kasta „žynija“ (konceptuali valdžia) – valdo visas žinias ir jų sklaidos metodus, reikalingus pasiekti savo tikslui, kažkiek jų duodama „elitui“, bet vėlgi tik dėl to, kad anas teisingai atliktų savo funkcijas. Kadangi „Elitas“ valdo mases, tai žinių jis turi gauti truputį daugiau, nei „Minia“

„Žynijos“ žinios „Mozaikos“ tipo, kai kiekviena detalė, ar faktas turi savo vietą bendroje pasaulio sampratoje, iš jų susideda visas paveikslas, nes kiekviena detalė priderinta prie kitos, šalia esančios, ir yra dalis viso pilno vaizdo.

„Elito“ žinios „Kaleidoskopo“ tipo. Jei kas vaikystėje matė kaleidoskopą, tai toks vamzdelis, kurio viduje yra veidrodžių sistema ir papildomai priberta spalvoto stiklo duženų. Sukant kaleidoskopą ir žiūrint pro okuliarą visada matosi darnus vaizdas, nors išbėrus stikliukus iš jų neįmanoma sudėlioti jokio vaizdo. Tai tik pavieniai spalvoti stikliukai tarpusavyje visiškai nesusiję. Kai sakoma „kaleidoskopinis“ žinių tipas, tai turima galvoje, kad tos žinios - tai atskiri faktai nieko

nesakantys nei apie jų šaltinį, nei iš kur jie atsirado, nei kokia jų prasmė.

Paprastas pavyzdys: Faktas, kad branduolinė reakcija pradeda vykti sukūrus kritinę sodrinto urano masę. Ar žinodami tik šį faktą galėtumėte (bent jau teoriškai) sukurti branduolinį reaktorių? Žinoma ne, nes tai tik dalis bendros informacijos, gabalėlis paimtas iš „Mozaikos“. Tai nereiškia, kad „Žynija“ žino viską apie viską. Jiems to ir nereikia. Užtenka žinoti, kaip vykdyti žinių sklaidą, kad neduoti per daug ir būtinos valdymo žinios, kurios buvo aprašytos straipsnio pradžioje. Techninės žinios skleidžiamos aukštos kvalifikacijos specialistams, kurie tačiau gauna jų tik tiek, kiek reikalauja jų siaura specializacija, kad galėtų atlikti jiems numatytas funkcijas.

„Minia“ t.y. didžioji dauguma žmonių apskritai neturi daugelio žinių, visas jų žinių šaltinis - masinės informacijos priemonės, kaip televizija, laikraščiai, bei radijo imtuvai. Išsilavinimas ribojamas esamos informacijos slėpimu – **nežinant, kad kažkokia konkreti informacija yra apskritai - nekyla net noras ją įsisavinti-gauti**. Jų poreikiai dažnai apsiriboja tuo, kad grįžus iš darbo griūti ant sofos prieš televizorių, šventai tikint, kad beveik viskas, kas ten kalbama yra tiesa.

Štai ir priėjome prie to, kas pas mus skleidžia visą vartotojišką ideologiją, kas atbukina visuomenę valandų valandas žiūrinčią neturinčius jokios vertės šou, ar perdarytos lietuvių kalba užsienio muzikos koncertus. Jaunimas veržiasi papulti į televiziją, nori tapti žvaigždėmis, dalyvauja įvairiose atrankose, bet neužduoda sau klausimo, kokių tikslų tos atrankos daromos ir ką duos išrinktiesiems. Televizijos žvaigždės vertinamos ne pagal savo asmenines savybes, o pagal dirbtinai sukurtą įvaizdį. Įdomiausia čia tai, kad „Minia“ laiko savo gyvenimą normaliu, **kaip ir pas visus**. Liūdna, bet tai svetimas mums primestas mąstymas, kurį dauguma priima už savo asmeninį apsisprendimą. Bet asmeninio apsisprendimo čia nėra ir niekada nebuvo, tiesiog nebuvo palikta galimybė rinktis – t.y. buvo nuslėptos žinios, kad yra kitokio pasirinkimo galimybė.

Žmogus niekada nepagalvos apie tai, kas neįeina į jo suvokimo ratą. Tai visada lieka už kadro. Juk sakysim, nuo gimimo aklas niekada negalės įsivaizduoti saulės, kaip šviesos šaltinio – jis jos niekada nėra matęs. Taip ir su žiniomis – jei palikta skylė kažkurioje srityje, tai mąstant ji tiesiog ignoruojama, nes nėra informacijos mąstymui, nėra apmąstymo objekto – konkrečiam žmogui jis neegzistuoja.

Ir todėl, kai kalbama apie viską, kas dabar vyksta Lietuvoje, tai dauguma tiki, kad reikia kažkokio teisingo vienintelio žmogaus, ar teisingos valdžios, kuri viską ištaisys. Ieškoma kaltų visur – prokuratūroje, teismuose, valdžioje, seime ir t.t.

Bet mažai kas pagalvoja, kad sistema sukūrė tokias sąlygas, kai nėra asmeninės atsakomybės.

Keičiami prokurorai, bet nekeičiami juos skyrę asmenys, parduodamas Lietuvos turtas, o nuostoliai peradresuojami dirbantiesiems, anie tyliai kenčia, arba eina į savivaldybės „leistus mitingus“ protestuoti prieš tą pačią savivaldybę.

Sistema žino – reikia leisti visuomenei išsikrauti, išsirekti, o tada galima bus tęsti savo darbus toliau. Tam ir sukurta begalė partijų, judėjimų, asociacijų, kad visi norintys veikti, galėtų jaustis už kažką kovojantys, arba kažką veikiantys Lietuvos labui. Nors gyvenimas nuo to negerėja, greičiau jau atvirkščiai. Nes sistema viena ir vieninga, o visuomenė išsisklaidžiusi po įvairias asociacijas ir judėjimus, arba apskritai tyliai keiksnoja valdžią namuose. Sistema turi tikslą – išlikti, o tai padeda jai būti vieningai, nes ji turi pakankamai žinių apie valdymo metodus, bei žinoma rėmėjus, kurie ją palaiko. Tai masinės informacijos priemonės, bei verslo struktūros, kurioms sistema naudinga.

Visuomenė viena, bet nevieninga, siekiant bendro tikslo – geresnio gyvenimo. O nevieninga, nes nesupranta (neturi žinių) apie tai, kad nepasikeis niekas pasikeitus valdžiai – reikia keisti sistemą, valdymo koncepciją, valdymo būdą. Valdyti turi Tauta, o tarnauti tarnautojai (dabar valdininkai), o ne atvirkščiai (kaip yra dabar).

Rinkti tarnautojus sau, turi pati Tauta, pati išsikėlusį savo atstovus, o ne iš sąrašo, kurį dabar

pateikia partijos. Vyriausybių nariai turi būti samdomi specialistai, o ne bile kas, kaip, kad yra dabar.

Tauta turi turėti galimybę tiesiogiai, be jokių referendumų atšaukti savo atstovą, jei jis blogai atlieka pareigas, kurioms buvo deleguotas.

Tada partijos atkris, kaip nereikalingas balastas, nes žmogus turėdamas galimybę išrinkti ir atšaukti savo atstovą nesidomės nepažįstamų žmonių (partijų) programomis. Jam jų nereikės. Jis rinks tą, kurį pažįsta ir kuriuo pasitiki, juolab, kad išrinktasis žinos, jog gali būti tuoj pat atšauktas, jei tik blogai atliks savo pareigas.

Tauta turi būti darbdavys ir reikalauti pilnos atsakomybės iš priimtų į darbą darbuotojų. Nes kuria ir stato Tauta, o ne tie, kurie kurpia vienadienius įstatymus, ar skolinasi užsienyje pinigų, palikdami praskolintą Lietuvą ateities kartoms. Kurių gali ir nebūti...

Išnyks masė judėjimų, bei asociacijų, kurie dabar tik išskaido visuomenės energiją. Jie visi absoliučiai parazitiški, nors jų programos atrodo patraukliai. Programa, tai ideologija, o pati koncepcija nuslėpta nuo dalyvaujančių, todėl skambant gražiams šūkiams apsiribojama veiklos imitacija, kaip mitingų organizavimu, parašų prieš kažką rinkimu, piketais, paradais ir t.t. Pasikartosiu – visuomenės pajėgos skaidomos ir tai daroma sąmoningai, tam pasitelkiant įvairias jėgas, bei struktūras, įmetančias į katilą visokias idėjas, kurias po to iš įvairių šonų pavarto masinės informacijos priemonės ir pateikia visuomenei, kaip gatavą produktą.

Paimkime pavyzdžiu „Laisvos rinkos institutą“. Atrodytų solidi organizacija, kurios patarimų klausia vyriausybės ir net seimo nariai. Ką ji atstovauja? - Atstovauja kapitalą, nes pats pavadinimas kalba apie laisvą rinką, kuri yra ne kas kita, kaip prekių-paslaugų-kapitalo judėjimo erdvė.

Citata iš LRI svetainės:

„Instituto siekis yra padėti įgyvendinti bendrus Lietuvos žmonių interesus, kurie geriausiai gali būti realizuojami laisvoje rinkoje“ http://www.lrinka.lt/index.php/meniu/apie_mus/misija/203

Dabar sekant iš to, kad laisva rinka yra ne tikslas, o erdvė-kelias, kuriuo einama į kažkokį tikslą, paanalizuokime ką reiškia apibrėžimas „laisva rinka“.

Pasaulyje nėra jokių nekontroliuojamų procesų (neskaitant gamtos), absoliučiai viskas yra valdoma, todėl net išsireiškimas „laisva rinka“ yra tyčia klaidinantis. Visas rinkas valdo finansinė oligarchija, kuri pati kuria ir per politikus nustato teises normas tokiam, ar kitokiam reguliavimui.

Todėl „Laisvosios rinkos institutą“ galima laikyti finansinių grupuočių ruporu, kurio užmaskuoti tikslai nematomi paprasta akimi. Tikiu, kad galbūt patys šios organizacijos vadovai nežino jų atliekamo darbo tikslo, pagal sumanymą-koncepciją jiems ir nereikia to žinoti, kad kokybiškai atlikti jiems skirtas funkcijas. O funkcija paprasta – įrodyti, kad galima prognozuoti laisvąją rinką, kad laisva rinka egzistuoja, nors pilnai aišku, kad JOKIŲ „laisvų rinkų“ pasaulyje nėra – jos visos valdomos, o jas valdantieji neatskleis savų paslapčių.

„Laisva rinka“ nepripažįsta laisvos minties, ar idėjos.

Jūs nesukursite sau asmeniškai vėjo jėgainės, net jei ji ir bus absoliučiai saugi, bei ekologiška, nes išleista krūva įstatymų, kurie neleis jums to padaryti. Taip finansinės struktūros apsaugo savus interesus, kurie visai nesusiję su visuomenės gerove. Greičiau priešingai.

Jūsų asmeninė vėjo jėgainė gresia Energetikos bendrovėms klientų ir pelno praradimu, o šito jos žinoma neleis, kol turės tokią galimybę.

Jei kiekvienam būtų suteikta galimybė laisvai pateikti visuomenei savo išradimus, ar idėjas, finansinė oligarchija prarastų savo turtus, įtaką, o su ja ir valdžią. Todėl išradimai, ar idėjos, kurie iš esmės pakeistų visuomenės gyvenimą į gerąją pusę nuperkami ir užmetami kuo giliau, arba tyliai uždusinami ignoruojant, arba paprasčiausiai nepraleidžiami. Užtenka pažiūrėti į Lietuvos patentų įstatymą, kad tuo įsitikinti. Jame išradėjo teisės visiškai ignoruojamos ir joks sveiko proto žmogus

net nebandys juo naudotis.

Kas savo prigimtimi yra taip vadinama rinka, ar rinkos ekonomika? - Anksčiau turėjome planinę ekonomiką, kai 5 metams į priekį buvo numatomi vystymosi planai. Ir tą kontroliuodavo vyriausybės.

„Laisvos rinkos“ sąlygomis šis procesas žvelgiant paviršutiniškai yra nekontroliuojamas, bet pasikartosiu, tai yra procesas (bet ne tikslas), o visi procesai yra valdomi, tik šiuo atveju jį kontroliuoja jau nebe vyriausybės, o finansinė oligarchija. Todėl ir galutinį šio proceso tikslą formuoja būtent ji, o ne mūsų išrinktas seimas, kuris akylai priėmė laisvosios rinkos idėją, net nesuprasdamas, kad tai yra tik kelias į tikslą, bet jokių būdų ne pats tikslas. Pats tikslas slepiasi šešėlyje, bet matant vis didėjančius globalizacijos procesus šalyje, kai užsienio kapitalui parduodama viskas, ką galima parduoti, galima daryti prielaidą, kad netrukus Lietuvos, kaip tautinės valstybės nebeliks. Liks prasiskolinusi šalis, kurios tikrieji piliečiai bus išsivažinėję po pasaulį vaikydamiesi geresnio gyvenimo, arba todėl, kad Tėvynėje paprasčiausiai bus neįmanoma išgyventi. Šis procesas jau vyksta ir visi turime galimybę jį stebėti.

Vyksta valdymas, kurio metu žlugdomas žemės ūkis, o rajonų gyventojai paliekami be pragyvenimo šaltinio – jie papildo emigrantų gretas.

Visa reklama mums klykia kiekvieną dieną - „Apie mažą kainą pagalvota“, „Pirk pigiau“, „Kalbėk daugiau“ ir panašiai. Pomidorai šiandien tik „___“

Vienas iš tokios reklamos tikslų priversti patikėti pirkėją, kad prekė nors ir pigesnė, bet tos pačios kokybės, kaip ir vietinė-lietuviška. Kaip žinome lietuviški produktai brangesni ir tą įtakoja klimatinės sąlygos – produktams išauginti sunaudojama daugiau energijos, trąšų, laiko. Jų saugojimas, bei perdirbimas irgi kainuoja brangiau, nes žiemos sąlygomis prisideda šildymo kaštai.

Viso to pasekmė užsienio produktų ir kapitalo skverbimasis į Lietuvos rinką, paliekant savus gamintojus už borto. Tai viena iš stojimo į ES sąlygų – laisvas prekių ir kapitalo judėjimas. Ši sąlyga, paverčia mūsų šalies piliečius emigrantais, bet suteikia žalią šviesą mūsų šalį žlugdančiam užsienio kapitalui, kurio tikslas tik pelnas.

Vyksta informacijos karas, kurio kaina – Lietuva. Ir jei jis vyks taip, kaip iki šiol – pralaimės visi, net pati sistema, nes nesuvokia to, kokia rolė skirta jai pačiai tų, pagal kurių koncepciją ji veikia.

Kalbu neapibrėžtai sakydamas sistema ir neįvardindamas jai atstovaujančių žmonių, bet neįmanoma išvardinti jų visų, todėl į apibrėžimą „sistema“ įdėjau visas buvusias ir esamas valdžias, partijas, valdininkų armiją, kuri čiulpia Lietuvos kraują, bei žinoma organizacijas sukurtas Lietuvoje, bet ne Lietuvos piliečių iniciatyva.

Kalbu apie Sąjūdžio vedlius atvedusius šalį ten kur ji dabar yra. Neginčytinai tarp jų buvo daug gerų žmonių, kurie tačiau nesugebėjo atstovėti iškovotos nepriklausomybės, nes neturėjo tų pačių reikalingų žinių. Jie turėjo tik begalinį norą matyti laisvą Lietuvą. Kaip parodė ateitis, vien norų buvo maža, dar buvo reikalinga kompetencija.

Kalbu apie Nepriklausomybės akto signatarus, kurie šildydami buvusios šlovės spinduliuose gauna valstybines rentas už tai, kad atvedė Lietuvą ten, kur ji dabar yra.

Kalbu apie visus, kurie dangstydamiesi gražiais šūkais sėkmingai gerino savo buitį tuo metu, kai Lietuvos pensininkai nežinia kaip ir kuo mokėjo už savo varganus būstus ir pragyvenimą (pagarba senoliams)

Apie visus kurie dangstydamiesi žmogaus teisėmis kovoja tik už siaurų interesų grupių teises, tuo pamindami likusios visuomenės teisę gyventi pagal sau priimtą gyvenimo sampratą, paveldėtą iš senolių. Tam vėlgi pasitelkiamas užsienio kapitalas, bei melo propaganda.

Lietuvoje nėra savos konceptualios valdžios, todėl atrodo, kad viskas vyksta chaotiškai ir beprasmiškai, nors iš tiesų šis chaosas suplanuotas. Pagal koncepciją bet kokia valdžia gali būti

pakeista kita, nes esantiems viršūnėje, ideologijos tėra tik įrankis siekti savo tikslo, todėl nėra skirtumo kokia ideologija/partija vyraus toje, ar kitoje šalyje, svarbu, kad ji atitiktų pačios koncepcijos tikslus. O tikslai – pilna globalizacija ir to pasekoje energijos resursų ir gamybos koncentracija siauros grupės rankose. Todėl valdžios-partijos gali būti keičiamos, kai tik kyla reikalas nuraminti Minią.

Kai kuriais atvejais pažangi valdžia diskredituojama Minios akyse per masinės informacijos priemones su tikslu ją pakeisti, kaip neatitinkančią koncepcijos tikslų. Tai jau buvo daroma ne kartą ir žinoma bus daroma ateityje. Koncepcijos ideologai sėdi toli nuo Lietuvos ir mūsų seimo dauguma net nenutuokia apie jų įtaką seimo daromiems sprendimams. Kaip jau minėjau trūksta, arba visai nėra žinių apie tokios įtakos galimybę. Skylė žiniose, arba faktologinio mokslo pasekmė.

Bet pagal sumanymą-koncepciją, sistemai visai nėra būtina žinoti tikrojo tikslo, ar net to, kad yra kažkas, kas stovi aukščiau jos pačios – juk geriausias vergų valdymas tada, kai vergas net nenutuokia esąs vergu (antras paveikslėlis nuo viršaus). Visa tokios visuomenės organizacijos modelio prasmė tame, kad žemesnė socialinės pakopos grandis visai nenutuokia esanti valdoma. Visiems atrodo, kad jie patys, savarankiškai ir apgalvoję priima sprendimus, liečiančius jų ateitį-vystymąsi.

Iš tikro gi, valdymas vyksta per pasaulėžiūros prizmę, susikurtą koncepcijos įtakoje.

Natūraliai kyla klausimas, ką daryti, kaip gyventi?

Šiuo atveju reikėtų atsigręžti ir grįžti atgal, nuo ko prasidėjo visa griūtis. Sakau griūtis, nes procesas tampa nebevaldomas, kasdien Lietuvą palieka apie 130 žmonių, o per 2009 metus ją paliko Šilutės dydžio miestas apie 20 000 Lietuvos gyventojų.

Grįžti į tolimą praeitį, arba bent jau į 1990 metus, kai niekas iš Lietuvos nebėgo, nes buvo tikėjimas, kad atsilaikysime ir Tauta atsilaikė. Tai yra atskaitos taškas, kuriame mano nuomone reikia ieškoti atsakymų. Ir žinoma atmetant viską, kas nesusiję su Lietuvos, kaip LDK praeitimi, nes prie dabartinės padėties prisidėjo visos struktūros, ar organizacijos likusios, kaip palikimas po SSSR griūties.

Arvydas Daunys

Iliustracijos paimtos iš KOB svetainės.

KOB lietuviškai - Visuomenės Saugumo Koncepcija

Susiję straipsniai:

Projektas 'Derunkelizacija' <http://www.sarmatas.lt/02/projektas-derunkelizacija/>

Konceptuali valdžia ir visuomenės saugumo koncepcija <http://www.sarmatas.lt/03/konceptuali-valdzia-ir-visuomenes-saugumo-koncepcija/>

Koncepcija, ideologija ir mes <http://www.sarmatas.lt/04/koncepcija-ideologija-ir-mes/>